„Jah, teil on õigus," wastas karjane, „nõnda rääkisiwad minust tihti auustatud inimesed, ja ma mõtlesin ka ise selle pääle enne, aga mis teha, kui teisiti wõimalik ei ole!"

„Aga kas sa ei tahaks õppida?" küsis wiimaks munk.

Nende sõnade juures pööris Felix ruttu Michel-Angelo poole ja waatis terawa silmaga ühte puhku tema otsa, nagu tahaks ta küsida: „Kas te minuga nalja ei tee?"

Munk ei oodanud wastust ära, waid ütles: „Noh, kas oled walmis, mu wäike sõber, õppima ja minuga ühes kloostrisse tulema."

Karjane jäi ikka weel juhmilt seisma. Pisarad läikisiwad tal silmas. Ta tõstis silmad taewa poole, kaunis tulewik hiilgas tal waimu ja ainu ees. Wiimaks hüüdis ta täis tänulist meelt: „Siis teie ei jäta mind mitte maha, mu isa?"

Michel-Angelo lubas nüüd tema kaswatamise eest hoolt kanda. Warsti saatis ta sõna peremehe juure, et see omale teise karjase otsiks, ja kui ta oma asjad Askoli linnas oli ära õiendanud, wiis ta oma noore sõbra kloostrisse. — „Waadake, siin on teil noor inimene," ütles ta oma kloostri-wendadele, „tehke temast paawst!"

Neid sõnu kuuldes pööris Felix oma häätegija poole ja ütles iseäralise kõrgusega, mis kõiki ajas imeks panema: „Paawst! Miks mitte, kui see Jumala tahtmine on?"

Päraft kahe-aastast õppimist mõistis ta juba kõiki ladina keeli kirjasid lugeda. Pea sai ta ka

Doctori auunime, ja Itaalia maal reisides tegi ta oma mõnusate jutluste läbi, et ta nimi terwel maal kuulsaks sai. Mõni aasta läks mööda, ja juba tõusis ta piiskopiks ja wiimaks kardinaliks. Wiimases ametis anti talle nimeks Montalto.

Aastal 1585 suri paawst Gregor XIII. ja Montalto waliti ühel meelel Sixtus V. nime all tema asemele. Nõnda oli siis töeks läinud, mis Michel-Angelo wool naljatades oli ütelnud.

Räägitakse, et Montalto olnud selle minutini, kuni teda paawstiks waliti, wäga lahke ja alandlik, hoknud igaühte enese juure, kannud kõik pahandused pika meelega ära, käinud kargu najal, pää ülade wahel ja küüras ja näidanud kleeldse keha poolest nõrk ja haiglane olewat, aga nii pea kui ta paawstiks saanud, wisanud ta kargu kest saali, ajanud end sirgeks, nii et ta kardinalide imestawate silmade ees nagu mõni Goliat näidanud olewat. Ta hüüdnud: „Sind, Jumal, kiidame!" niisuguse suure ja wägewa häälega, et hoone wõlwid wärisenud.

Ehk küll alatust soost sündinud, saanud ta ometi päraft liig uhkeks, ja tema päraft poolsest elust paawsti ametis ei räägita mitte palju hääd. Nõnda tuleb waheft ette, et meheft wäga palju oodatakse, aga ootus ei lähe mitte täide. Raske on kõrges ametis alandlikuks jääda, see on tõsi, aga wõimalik on see ometi. Seda on mehed näidanud, kes kõrgesse on jõudnud, aga sellegi päraft südamest hääks jäänud.

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1880, lk. 25